

บทที่ 7 ประเทศสิงคโปร์ (Singapore)

ภูมิศาสตร์

สิงคโปร์มีภูมิประเทศเป็นเกาะ มีพื้นที่ประมาณ 558 ตารางกิโลเมตร
ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศมาเลเซีย ล้อมรอบด้วยทะเล

ประวัติศาสตร์

ในช่วงที่ประเทศสิงคโปร์ตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษนั้น (ปี ค.ศ.1819) ความจริงอังกฤษต้องการประเทศสิงคโปร์ เพียงเพื่อถ่วงดุลอำนาจกับพวกดัตช์ ซึ่งพยายามเข้ามามีอำนาจทางการค้าในย่านตะวันออก สิงคโปร์นั้นถือได้ว่าเป็นชัยภูมิที่ดีเยี่ยมสำหรับประเทศอังกฤษในการค้าขาย ดังนั้นประเทศอังกฤษจึงต้องการให้เกาะเล็ก ๆ นี้ทำหน้าที่ทางเศรษฐกิจที่ต่างไปจากอาณานิคมอื่น ๆ ของตนเองและเพื่อให้สิงคโปร์ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางการค้าขายได้อย่างมีประสิทธิภาพ อังกฤษต้องพยายามจูงใจให้พ่อค้าวานิชที่มีประสบการณ์ต่าง ๆ เข้ามา ทำการค้าขายที่ศูนย์นี้ เพื่อให้ทำให้เกิดสายสัมพันธ์ที่กว้างขวางออกไปทั้งในย่านนี้และย่านอื่น ๆ ทั่วโลก ทั้งนี้เพราะในประเทศสิงคโปร์เองนั้นมีประชากรน้อยมากทั้งยังไม่มีประสบการณ์ทางการค้าขาย ดังนั้นจึงปรากฏว่าพ่อค้าจีนและพ่อค้ามาเลย์มีความสนใจเข้ามาทำการค้าขายผ่านศูนย์สิงคโปร์และในที่สุดก็เข้ามาตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนอย่างถาวร

ในช่วงทศวรรษที่ 1920S นั้นจะเห็นได้อย่างชัดเจนถึงกลุ่มผลประโยชน์ในสิงคโปร์ เช่น บรรดานายทุนยุโรปมักจะทำงานและเป็นเจ้าของการผลิตขั้นปฐมและทำการค้าสินค้าเหล่านั้น ในขณะที่พ่อค้าคนจีนนั้นทำการค้าขายโดยเป็นคนกลางและเป็นพ่อค้าขายปลีก (Buchana 1972,p.33) นอกจากนั้นมีการผลิตและการลงทุนในอุตสาหกรรมดีบุกและยางพาราโดยคนพื้นเมืองชาวจีน แต่ชาวยุโรปได้ลงทุนทำกิจการดังกล่าวอย่างมากมายด้วย

ในช่วงที่เกิดเศรษฐกิจตกต่ำ (1930s) นั้นได้ส่งผลให้พ่อค้าชาวจีนเริ่มหันมาให้ความสนใจในการทำอุตสาหกรรมขั้นทุติยภูมิ (Secondary industry) ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมแปรรูปมากขึ้น รวมทั้งให้ความสนใจในกิจการด้านธนาคาร อาจกล่าวได้ว่าเศรษฐกิจของสิงคโปร์ตกอยู่ภายใต้อำนาจบงการของประเทศอังกฤษอยู่ช่วงเวลานานพอสมควร และเศรษฐกิจของสิงคโปร์เริ่มฉายแสงความเป็นอิสระเมื่อสิงคโปร์มีรัฐบาลของตนเองในปี ค.ศ.1959 แม้ว่าสิงคโปร์จะประสบปัญหาที่ระบบเศรษฐกิจของตน ซึ่งขึ้นกับการค้ำหนุนนั้นก็มีการขาดเสถียรภาพเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงราคาสินค้า แต่ปัญหาดังกล่าวเพียงมีการพิจารณากันอย่างจริงจังหลังสงครามโลกครั้งที่สอง นั่นคือรัฐบาลเริ่มคิดที่จะกระจายฐานของเศรษฐกิจให้กว้างขวางขึ้น แทนการพึ่งพาการค้าแต่เพียงอย่างเดียว ในปัจจุบันประเทศสิงคโปร์มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วและมีเสถียรภาพ

ในปี ค.ศ.1955 นั้นธนาคารเพื่อการพัฒนา (IBRD) ได้มีการสำรวจสถานภาพของเศรษฐกิจสิงคโปร์และรายงานว่าสิงคโปร์ควรจะทำอุตสาหกรรมเพื่อเป็นการแก้ปัญหาการว่างงาน โดยการทำอุตสาหกรรมที่พึ่งพาตลาดภายในคือ ตลาดของสิงคโปร์และมาเลเซีย อย่างไรก็ตามรัฐบาลขณะนั้นมิได้สนใจคำแนะนำ ในระยะเวลาเดียวกันนั้นมีการก่อตั้งพรรค PAP (People's Action Party) ขึ้นและพรรคแสดงให้เห็นว่ามีแนวโน้มที่จะสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรม พรรค PAP ได้เป็นรัฐบาลในปี ค.ศ.1959 และมุ่งมั่นที่จะเข้ามาพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า (Import Substitution Industry) เพื่อเป็นรากฐานของเศรษฐกิจและเพื่อแก้ไขปัญหาการว่างงาน ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของประเทศสิงคโปร์นับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สองหรือแท้จริงนับตั้งแต่เศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ เพราะเมื่อการค้าระหว่างประเทศชะงักงันนั้น เศรษฐกิจของสิงคโปร์ซึ่งพึ่งพากับการเป็นท่าเรือหรือศูนย์กลางการค้าย่อมเสียหายมาก เพราะประชากรหรือแรงงานส่วนใหญ่มีอาชีพเกี่ยวพันกับการค้าระหว่างประเทศโดยตรง นอกจากนั้น PAP ยังมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะทำให้มาตรฐานความเป็นอยู่ของชาวสิงคโปร์ดีขึ้น กำเนิดของ PAP และโครงสร้างชนชั้นของสิงคโปร์นั้นเป็นปัจจัยร่วมที่ทำให้การพัฒนาอุตสาหกรรมสิงคโปร์ประสบความสำเร็จ ปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จของการพัฒนา คือ การเมืองของสิงคโปร์นั้นค่อนข้างมีอิสระจากฝ่ายนายทุนและฝ่ายแรงงาน และการขึ้นมามีอำนาจของ PAP เป็นไปโดยปราศจากฝ่ายที่จะขึ้นมาต่อต้าน จึงทำให้นโยบายต่าง ๆ ที่รัฐบาลใช้สำเร็จได้อย่างง่ายดาย

ภาพรวมของประเทศสิงคโปร์

การเปลี่ยนแปลงทางสังคม อาจต้องสังเกตจากการเปลี่ยนแปลงหลาย ๆ อย่าง ทั้งด้าน ภาษา วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ไม่อาจใช้ดัชนีเพียงตัวเดียวชี้ได้

ในปี ค.ศ.1959 การใช้ภาษาอังกฤษในสิงคโปร์ยังมีวงแคบ แต่ในปี ค.ศ.1984 สถานศึกษาของสิงคโปร์เกือบทั้งหมดใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนโดยความสมัครใจ ในปี ค.ศ.1980 มหาวิทยาลัยเก่าแก่ของประเทศคือ มหาวิทยาลัยนานยาง (เดิมใช้ภาษาจีนสอน) ได้ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยสิงคโปร์ก่อตั้งมหาวิทยาลัยแห่งชาติของสิงคโปร์ (National University of Singapore) การแปรรูปของสถาบันการศึกษาเห็นได้ชัดเจนในช่วง 25 ปีดังกล่าว และหากแนวโน้มดังกล่าวดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ ภาษาอังกฤษจะกลายเป็นภาษาพื้นเมืองไปในที่สุด ซึ่งในขณะนี้ภาษาอังกฤษนอกจากใช้ในสถาบันการศึกษาแล้ว ยังเป็นภาษาราชการด้วย

นอกจากการเปลี่ยนแปลงด้านภาษาแล้ว ระดับการศึกษายังมีการเปลี่ยนด้วย คือ ประชากรมีแนวโน้มการศึกษาที่สูงขึ้น สังเกตได้จากการศึกษาในระดับมัธยม ซึ่งในปี ค.ศ. 1960 มีเพียง 59,244 คน แต่ในปี ค.ศ.1983 เพิ่มขึ้นเป็น 182,343 คน และผู้ที่เข้าศึกษาในระดับสูงขึ้นไปก็มีมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด อนึ่งอัตราการอ่านออกเขียนได้มีลักษณะดีขึ้น นั่นคือผู้ที่อ่าน ออกเขียนได้เพิ่มถึง 12% จากปี ค.ศ.1960ถึง ค.ศ.1980 จำนวนแพทย์ต่อประชากรเพิ่มขึ้นจาก 2,531 คนต่อแพทย์ 1 คน เป็น 1,060 คนต่อแพทย์ 1 คนในปี ค.ศ.1960 เทียบกับปี ค.ศ. 1983

นอกจากนั้นหากพิจารณาโครงสร้างอื่น ๆ ของสังคม เช่น การที่สตรีมีส่วนเข้าไปทำงานในตลาดแรงงานเพิ่มขึ้น ในปี ค.ศ.1957 นั้น 21.6% ของสตรีอายุ 15 ปีขึ้นไป มีโอกาสทำงานในตลาดแรงงาน แต่ในปี ค.ศ.1983 สัดส่วนเปลี่ยนเป็น 45.7% บ้านเรือนที่เคยมีเพียงไม่กี่ชั้นกลายเป็นที่อยู่อาศัยเป็นอาคารสูง [กรุงเทพฯก็เช่นกัน] สตรีมีโอกาสได้รับการศึกษาสูงขึ้น ลักษณะครอบครัวขยายกลายเป็นครอบครัวขนาดเล็กลง ลักษณะอาชีพเปลี่ยนแปลงไป การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ นี้ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการรับเอาความเป็นอยู่แบบตะวันตกและการที่ประชาชนมีรายได้สูงขึ้น ซึ่งส่งผลกระทบต่าง ๆ ดังกล่าวแม้ความคิดบางอย่างอาจยังไม่แพร่กระจายเต็มที่ เช่น ความคิดของครอบครัวสมัยใหม่ที่จะไม่มีบุตร เป็นต้น แต่การเปลี่ยนแปลงยังคงดำเนินไปตลอดเวลา

แม้การเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่จะเป็นไปในทางที่ดีขึ้น แต่ผลทางลบก็มีมากเช่นกัน เช่น การหย่าร้างเพิ่มกว่า 400% การใช้จ่ายเห็ดเพิ่มกว่า 80% อาชญากรรมเพิ่ม 67% อัตราการข่มขืน

มากขึ้น 57% นอกจากนั้นยังปรากฏว่าอัตราการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานมีมากขึ้นถึง 17% ในคนอายุ 20-30 ปี (7% ในปี ค.ศ.1971 และ 24% ในปี ค.ศ.1977)

การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง

ในช่วงก่อนที่สิงคโปร์จะมีรัฐบาลของตนเองนั้นอาจถือได้ว่าประเทศนี้เป็นส่วนหนึ่งของประเทศมลายูโดยมีลักษณะเป็นรัฐในอารักขาของอังกฤษ (ก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง) รวมสิงคโปร์ มะละกาและปีนังเข้าด้วยกันในปี ค.ศ.1924 และในภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองยุติลง สมพันธมิตรรัฐมะละกาและรัฐสิงคโปร์ได้เกิดขึ้น

การได้มาซึ่งการปกครองตนเองมิใช่ได้มาโดยง่ายการแยกออกมาเป็นรัฐเอกเทศในปี ค.ศ. 1946 นั้น เพราะอังกฤษต้องการให้สิงคโปร์เป็นศูนย์กลางและเป็นฐานทัพในภูมิภาคเอเชีย การเลือกตั้งเกิดขึ้นในปี ค.ศ.1948 แต่ผู้ที่สมัครเข้ารับเลือกตั้งมักเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาจากอังกฤษ และไม่ต้องการการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในขณะเดียวกันพรรคคอมมิวนิสต์ในมลายู (CPM) เริ่มมีบทบาทโดยพยายามเข้ายึดครองมลายูและสิงคโปร์ แต่บทบาทของพรรคในสิงคโปร์ไม่เข้มข้นนัก เพราะคอมมิวนิสต์ต้องการได้ฐานอำนาจในชนบทของมลายูก่อน อย่างไรก็ตามพรรคคอมมิวนิสต์ได้เข้าไปมีอำนาจในสหภาพกรรมกรของสิงคโปร์ รวมทั้งโรงเรียนจีนและองค์กรนักศึกษา ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้เกิดในกลางทศวรรษ 1950S ดังนั้นสิงคโปร์พยายามหาทางให้ได้มาซึ่งการปกครองตนเอง การต่อสู้ทางการเมืองนำมาสู่จุดของการเลือกตั้งโดยพรรคที่เข้มแข็งที่สุดจะได้เป็นนายกหรือหัวหน้ารัฐมนตรี ซึ่งจะเป็นผู้เลือกรัฐมนตรีอีก 6 นาย ในขณะนั้นพรรคสำคัญที่สุดในสิงคโปร์คือ พรรค Labour Front ภายใต้การนำของหัวหน้าพรรคคือ David Marshall และ People's Action Party (PAP) ภายใต้การนำของ Lee Kuan Yew ฝ่ายแรกได้ 10 ที่นั่ง และได้ตั้งรัฐบาลผสมกับพรรคอื่น ๆ ส่วนพรรคของลีควงยู ลงสมัคร 4 คน และได้ 3 ที่นั่ง จึงกล่าวได้ว่าฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้เป็นผู้นำ อย่างไรก็ตามทั้งสองฝ่ายต่างแสวงหาความเป็นเอกราชให้แก่ชาติ ปรากฏว่าหลังจากมีรัฐบาลใหม่แล้ว มีการก่อการจลาจล การนัดหยุดงานของคนงาน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการกระทำของฝ่ายคอมมิวนิสต์ ความวุ่นวายนี้เป็นปัจจัยเร่งให้หัวหน้าคณะมนตรีคือนาย เดวิด มาร์แชล ลาออกในปี ค.ศ.1956 ซึ่งยังผลให้การเจรจาเรื่องรัฐธรรมนูญที่จะเกิดในอนาคตหยุดลง ผู้ช่วยของมาร์แชลคือ ลิมยูฮอด (Lim Yew Hock) สั่งให้มีการจับกุมฝ่ายคอมมิวนิสต์และผู้สนับสนุนคอมมิวนิสต์ และทำลายองค์กรคอมมิวนิสต์ที่สำคัญ ๆ ในช่วงนี้เองที่ PAP ดัดสันใจเข้าร่วมมือกับพวกคอมมิวนิสต์ ในระยะนั้น PAP ยังไม่อาจดึงเอาชาวจีน ซึ่งน่าจะเป็นขุมพลังที่สำคัญทางการเมืองมา

ได้ แต่ด้วยความพยายามอย่างยิ่งในปี ค.ศ.1959 พรรค PAP สามารถกวาดเสียงมาได้มากมายและก้าวขึ้นสู่การเป็นรัฐบาล ภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่และนับจากนั้นเป็นต้นมา PAP สามารถกวาดที่นั่งในสภาได้ทุกที่นั่ง ในการเลือกตั้งทุกครั้ง ยกเว้นในปี ค.ศ.1981 เสียไปเพียงหนึ่งที่นั่งจะเห็นได้ว่าความมีเสถียรภาพทางการเมืองในทศวรรษที่ 1960S นั้นต่างจากความยุ่งยากวุ่นวายในทศวรรษที่ 1950S ดังนั้นรัฐบาลจึงมีเวลาที่จะสนใจทางเศรษฐกิจและสังคมมากขึ้น

สหพันธรัฐมาลายาได้เอกราชในปี ค.ศ.1959 และในปี ค.ศ.1959 สิงคโปร์ก็ได้มี รัฐบาลเป็นของตนเอง พรรค PAP (The people's Action Party) ได้อำนาจในการปกครองจากวันนั้นจนบัดนี้ ในปี ค.ศ.1963 สิงคโปร์เข้าร่วมตัวกับสหพันธรัฐมาลายา ซาบาห์ และซาราวัก เพื่อจะจัดตั้งสหพันธรัฐมาเลเซีย แต่การรวมนั้นไม่ประสบผลสำเร็จ และในที่สุด ในวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ.1965 สิงคโปร์ได้แยกตัวออกจากสหพันธ์ฯ และกลายเป็นประเทศอิสระ

ในช่วงที่สิงคโปร์ได้ปกครองตนเองในปี ค.ศ.1959 นั้นเท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้นำรัฐบาลได้ฝึกฝนการบริหารประเทศ และเมื่อการเกิดการแยกตัวออกจากสหพันธ์ในปี ค.ศ. 1965 นั้น นาย ลี กวน ยู ซึ่งรับเลือกตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกอยู่แล้วก่อนหน้านั้น ก็ได้ดำเนินการบริหารต่อไป นอกจากลีแล้ว สิงคโปร์ยังมีผู้นำที่สามารถอีก เช่น Dr. Goh Keng Swee และ Mr. S. Rajaratnam

การมีผู้นำที่มีความสามารถและทำงานบริหารอย่างต่อเนื่องนั้นมีคุณอนันต์ต่อการพัฒนาประเทศทั้งทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมดังกรณีผู้นำสิงคโปร์ ในปี ค.ศ. 1968 หลังจากการแยกตัวสามปี สิงคโปร์ได้ให้ชายฉกรรจ์เข้ามารับใช้ประเทศด้วยการเป็นทหาร (ซึ่งแต่เดิมอังกฤษหรือมาเลเซียเป็นผู้รับผิดชอบด้านนี้) ซึ่งหมายความว่าประเทศนี้มีทหารเป็นของตนเองแล้ว การเป็นทหารมิได้มีความหมายธรรมดาตั้งในประเทศอื่น แต่หมายถึงเป็นการสร้างกลไกอย่างหนึ่งของประเทศด้วย นอกจากนั้นการมีรัฐบาลเป็นของตนเองอย่างเต็มทีนั้นทำให้การบริหารงานเป็นไปอย่างราบรื่น ทั้งรัฐบาลสิงคโปร์ไม่มีปัญหาเรื่องคอร์รัปชันด้วย

รัฐบาลให้ความสนใจด้านการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างมากภายหลังการแยกประเทศ และปรากฏว่าการพัฒนาด้านเศรษฐกิจนั้นปรากฏว่าสำเร็จผลดี ผู้นำของพรรค PAP สามารถผลักดันให้ประเทศมุ่งไปสู่ความก้าวหน้าได้ ตั้งแต่ได้รับเอกราชอย่างแท้จริงตั้งแต่ปี 1965 ได้มีการเลือกตั้งถึง

4 ครั้ง (1968, 1972, 1976, 1980) แต่ PAP ชนะการเลือกตั้งทุกครั้งและทุกที่นั่ง เพียงแต่ในปี ค.ศ. 1981 นั้น พรรคฝ่ายค้านมีโอกาสเข้ามาในรัฐสภาหนึ่งที่นั่ง

ในอดีตนั้นสิงคโปร์ค่อนข้างจะพึ่งพาผู้นำไม่กี่คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายกรัฐมนตรี ลี กวน ยู ดังนั้นคนสิงคโปร์จึงมักจะวิตกกังวลเกี่ยวกับอนาคตว่าใครจะเป็นผู้นำ แต่ปัจจุบันนายกรัฐมนตรี หัว โกะ ผง เป็นผู้นำที่ส่อแว่วว่าเก่งท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นการคัดเลือกโดยผู้นำเดิมให้เป็นการทายาททางการเมือง อย่างไรก็ตามชาวสิงคโปร์ภายใต้การนำของผู้นำคนใหม่ ก็ควรที่จะเตรียมพร้อมกับการเปลี่ยนวิถีทางในสังคมที่อาจเกิดขึ้น

การปรับเปลี่ยนทิศทางการเศรษฐกิจของสิงคโปร์

มีการวัดค่า GNP ของสิงคโปร์โดย D.J. Blake และ F.Y. Koh พบว่าในปี ค.ศ. 1950 GNP ประมาณ 1,336 ล้านดอลลาร์ และในปี ค.ศ. 1959 เพิ่มขึ้นเป็น 1,957 ล้านดอลลาร์และเพิ่มประมาณ 4.6% ต่อปีในช่วงนั้น และการค้าแบบเมืองท่ามีส่วนในการเพิ่มพูน GNP ประมาณ 20% ในทศวรรษที่ 1950s [J. McClellan, 1971] และในปี ค.ศ. 1957 ประมาณ 15% ของแรงงานทำงานในภาคธุรกิจดังกล่าว แต่ธุรกิจการค้าดังกล่าวมีจุดอ่อนคือ การผันแปรเกิดได้ง่าย เนื่องจากความไม่มีเสถียรภาพของราคาสินค้าเกษตร ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงของคิมานด์ต่อสินค้า จุดอ่อนอีกประการคือ โอกาสของการขยายธุรกิจของการเป็นศูนย์กลางการค้าค่อนข้างจำกัด เนื่องจากประเทศต่างๆ ในภูมิภาคต้องการค้าโดยตรงกับประเทศอุตสาหกรรมมากกว่า

สาขาเศรษฐกิจอื่นที่ขยายตัวคือ ภาคอุตสาหกรรม ซึ่งแสดงให้เห็นจากจำนวนของแรงงานในสาขานี้เพิ่มขึ้นจาก 30.3% ในปี ค.ศ. 1947 เป็น 76.8% ในปี ค.ศ. 1957 ซึ่งช่วงนั้นอุตสาหกรรมเป็นอุตสาหกรรมเบาประเภทสินค้าอุปโภคบริโภค หรือสินค้าที่มีความได้เปรียบเนื่องจากอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบ (ยางพารา เฟอร์นิเจอร์ ฯลฯ) และการผลิตสิ่งที่จะทำการค้า เช่น การผลิตยาสำเร็จรูป การหลอมดีบุก แต่ส่วนใหญ่เป็นสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มต่ำและใช้แรงงานมาก

เมื่อ PAP ขึ้นเป็นรัฐบาลในปี ค.ศ. 1959 งานที่จัดดำเนินการในทันที คือ การปฏิรูปอุตสาหกรรม มีการตั้งคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อส่งเสริมการขยายตัวของอุตสาหกรรม โดยให้แรงสนับสนุนและจงใจมากมายแก่ผู้ประกอบการ ทั้งนี้โดยเล็งเห็นว่าการอุตสาหกรรมจะเป็นสาขาเศรษฐกิจที่ช่วยให้มีการจ้างงานและมีการกระจายของเศรษฐกิจ และลดการพึ่งพาเศรษฐกิจแบบศูนย์กลางการค้า PAP มีความคิดว่าการรวมกับมลายาเพื่อให้เกิดตลาดร่วมจะช่วยให้กระตุ้นการขยายตัวของอุตสาหกรรมได้ดีที่สุด

จากปี 1960-1983 อัตราการเติบโตที่แท้จริงของ GDP โดยเฉลี่ยประมาณ 9.0% ซึ่งเป็นอัตราการเติบโตที่สูงมากที่สุดที่เคย ในขณะที่ยอดการเติบโตโดยเฉลี่ยประมาณ 7% นั้นรายได้ต่อหัวของประชากรที่แท้จริงและมาตรฐานความเป็นอยู่ของประชากรจะเพิ่มเป็นสองเท่าตัวทุก 10 ปี นั่นคือในปี ค.ศ.1960 นั้น GDP ต่อหัวในราคาปัจจุบันตกประมาณ 1,215 เหรียญสิงคโปร์ แต่ในปี ค.ศ. 1983 ตัวเลขดังกล่าวคือประมาณ 12,890 เหรียญสิงคโปร์ (Lim Chong Yah,1984,p.5) ในช่วงดังกล่าวนี้อัตราเงินเฟ้อ (ซึ่งรวมทั้งช่วงที่มีปัญหาจากวิกฤตการณ์น้ำมันเฉลี่ย 3.8% ซึ่งถือได้ว่าเป็นอัตราที่ต่ำที่สุดในโลกประเทศหนึ่งในปี ค.ศ.1983 นั้นอัตราเงินเฟ้อในสิงคโปร์เป็นเพียง 1.1%

กล่าวได้ว่าในช่วง 25 ปีนั้นสิงคโปร์มีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจอย่างมากมา ซึ่งแสดงให้เห็นจากการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างแรงงาน เช่น สตรีเข้าสู่แรงงานเพิ่ม และยังเห็นได้จากมูลค่าเพิ่มที่มีการเปลี่ยนแปลงมาก นั่นคือเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรม การ ท่องเที่ยว และการเงิน เป็นสาขาเศรษฐกิจสำคัญที่มีบทบาทเพิ่มมหาศาลแทนระบบเศรษฐกิจเดิมซึ่งเป็นระบบศูนย์กลางการค้าเท่านั้นและในสาขาเศรษฐกิจดั้งเดิมเอง คือการเป็นศูนย์กลางการค้าก็มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากเช่นกันคือ จากเดิมที่เคยทำการค้าสินค้าขั้นปฐม เช่น ยางพารา ติบูกู ไม้ ฯลฯ นำมาจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยกันเป็นการหันมาค้าสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มมากขึ้น เช่นสินค้าอุตสาหกรรมจากหลาย ๆ แหล่ง และสิงคโปร์เองมีการแปรรูปสินค้ามากขึ้น เพื่อทำการส่งออก (re-export)

เมื่อย้อนกลับไปในปี ค.ศ.1959 คนงานในภาคอุตสาหกรรมมีเพียง 7.5% ของแรงงาน แต่ในปี ค.ศ.1983 ตัวเลขดังกล่าวเพิ่มเป็น 27.8% และในภาคอุตสาหกรรมเองก็มีการผลิตสินค้าที่มีมูลค่าสูงและใช้ทุนเป็นปัจจัยที่สำคัญคือ เปลี่ยนจากอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าการผลิตต่ำและใช้แรงงานเป็นปัจจัยการผลิตที่สำคัญเป็นการนำเอาเครื่องมือ เครื่องจักร เครื่องคอมพิวเตอร์ หุ่นยนต์ ฯลฯ มาทำงานในภาคเศรษฐกิจต่าง ๆ มิใช่เฉพาะภาคอุตสาหกรรมเท่านั้น

ทางด้านเงินทุนนั้นปรากฏว่าอัตราการออมของประชากรเพิ่มขึ้นจากอัตรา 7.9% ของ GDP ในปี ค.ศ. 1960 เป็น 40.1% ในปี ค.ศ. 1983 แต่ด้านน้รวมการลงทุนจากต่างประเทศด้วยเงินเพื่อการลงทุนจะมากขึ้น การที่มีเงินออมสูง ๆ นี้ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะมีการบังคับออม เช่น นับจากปี ค.ศ. 1984 มีการดึงเงินจากลูกจ้างและนายจ้างมาสะสมไว้ในกองทุนเงินสำรองเลี้ยงชีพ

บทบาทของสิงคโปร์ในฐานะเป็นศูนย์กลางการเงินของภูมิภาคนั้น จะเห็นได้จากการเพิ่มขึ้นของเงินฝากในภูมิภาคของธนาคารสิงคโปร์ เริ่มเพิ่มมากขึ้นในปี ค.ศ.1968 และเพิ่มถึง 111,861

ในปี ค.ศ.1983 และในขณะเดียวกันสถานการณ์ทางการเงินของสิงคโปร์มีเสถียรภาพมาก ค่าเงินสกุลพื้นเมืองมีความแข็งตลอดเวลา 25 ปีเมื่อเทียบกับเงินตราสกุลอื่น เช่น เงินตราของอังกฤษซึ่งมีค่า 8.5714 เหรียญสิงคโปร์ในปี ค.ศ.1959 แต่ในปี ค.ศ.1984 ค่าเงินปอนด์ เหลือเพียง 2.2156 เหรียญสิงคโปร์

การที่สิงคโปร์มีความเจริญเติบโตได้อย่างดีมานั้นเป็นเพราะการที่รัฐบาลยินยอมให้ธุรกิจเอกชนมีความเสรีในการดำเนินงานโดยรัฐบาลเป็นผู้สนับสนุนอย่างมาก หรือบางครั้งเมื่อมีความจำเป็นรัฐบาลก็เข้าทำการแทรกแซง ความเจริญทางด้านเศรษฐกิจ เช่น ด้านการค้าระหว่างประเทศนั้น จะเห็นได้ว่ามูลค่าของสินค้าเพิ่มจาก 3,908.2 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ในปี ค.ศ.1959 เป็น 59,504.2 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ในปี ค.ศ.1983 นอกจากการปล่อยให้มีการทำธุรกิจเสรีโดยรัฐช่วยเหลือในกรณีที่จำเป็นแล้วการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์ยังเกิดได้ เพราะการหลั่งไหลเข้ามามากมายของเงินทุนและผู้ประกอบการจากต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาอุตสาหกรรม ในช่วงปี ค.ศ. 1981 ธุรกิจต่างประเทศมีการจ้างงานสูงถึง 58% ของแรงงานในภาคอุตสาหกรรม และผลิตภัณฑ์จากธุรกิจต่างประเทศนี้มีสัดส่วน ประมาณ 76% ของผลผลิตทั้งสิ้น บริษัทต่างประเทศเหล่านี้ทำการส่งออกคิดเป็น 87% ของการส่งออกทั้งหมด และมีการลงทุนในสินทรัพย์ถึง 72% ของประเทศ (Augustin Tan,1984)

จะเห็นได้ว่าการเข้าร่วมกับมาเลเซียก่อนปี ค.ศ.1965 นั้นก็โดยมีจุดประสงค์ทางเศรษฐกิจที่จะสนับสนุนอุตสาหกรรมการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าให้ขยายตัวไปสู่การส่งออกได้โดยใช้ที่ตลาดร่วมมลายูแต่การรวมตัวไม่สำเร็จดังได้กล่าวมาแล้ว

การถอนทหารของอังกฤษในปี ค.ศ.1971 นั้นกลายเป็นสิ่งหนึ่งที่กระตุ้นให้รัฐบาลหันมาสนใจการอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกโดยให้แรงจูงใจแก่นักลงทุนชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศโดยรัฐบาลใช้มาตรการต่าง ๆ เช่น มาตรการทางการคลัง ตลอดจนการคุ้มครองกร ให้อยู่ในสภาพเรียบร้อยปรากฏว่านโยบายดังกล่าวประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี และนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1979 รัฐบาลหันมาสนับสนุนอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีสูง ๆ และมีมูลค่าเพิ่มมาก

เศรษฐกิจของประเทศสิงคโปร์ในช่วงที่ผ่านมาประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี ความ เจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเกิดโดยไม่มีเงินเฟ้อรุนแรง และอัตราการเจริญเติบโตที่แท้จริงเป็นไปในอัตราสูงเกินกว่า 8% ทั้งในช่วงทศวรรษที่ 1960S และ 1970S และในช่วงทศวรรษที่ 1980S ตอนต้น อัตราความเติบโตทางเศรษฐกิจสูงกว่า 10% แต่ได้ลดลงในช่วงที่เศรษฐกิจโลกถดถอย

จะเห็นได้ว่า นับจากการเป็นอิสระเต็มที่ของประเทศสิงคโปร์อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มอย่างมากคือ ในช่วงปี 1960-1983 อัตราความเจริญเติบโตประมาณ 9% ต่อปี เทียบกับ 4.6% ต่อปีในทศวรรษที่ 1950S ทั้งนี้โดยสิงคโปร์ยืนอยู่บนพื้นฐานเดิม คือ การเปิดประตูประเทศต่อนักลงทุนอย่างเต็มที่

ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเกิดควบคู่ไปกับการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ สัดส่วนของผลผลิตทางอุตสาหกรรมเพิ่มจาก 13.2% ในปี ค.ศ.1960 เป็น 20% ในปี ค.ศ. 1983 นอกจากนี้สาขาการเงินและบริการธุรกิจต่าง ๆ มีบทบาทเพิ่มมากขึ้นใน GDP ในขณะที่เดียวกัน สัดส่วนของการค้าใน GDP ลดลง

นอกจากผลผลิตแล้วโครงสร้างของการจ้างงานยังช่วยชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนโครงสร้างทางเศรษฐกิจอีกด้วย ในช่วงทศวรรษที่ 1950S การจ้างงานส่วนใหญ่จะอยู่ในภาคบริการ โดยในปี ค.ศ.1957 แรงงานจะอยู่ในภาคบริการถึง 30.7% ในสาขาการค้า 24.2% ในอุตสาหกรรม 14.2% ในภาคการคมนาคมขนส่ง 10.7% และ 5.2% ในภาคการก่อสร้าง แต่ในปี ค.ศ.1980 นั้นสถานการณ์เปลี่ยนไปอย่างเด่นชัดนั่นคือแรงงานประมาณ 30.1% ทำงานในสาขาอุตสาหกรรม แรงงานในสาขาการค้าและบริการอื่น ๆ มีลักษณะลดลง

ในด้านปัญหาการว่างงานนั้นปรากฏว่า ในทศวรรษที่ 1950S ปัญหาการว่างงานไม่รุนแรงมาก คืออัตราการว่างงานประมาณ 5% แต่ในกลางทศวรรษที่ 1960S ซึ่งเป็นช่วงที่เด็กเกิดหลังสงครามเข้าอยู่ในวัยทำงานนั้นมีผลให้อัตราการว่างงานสูงกว่า 9% แต่แล้วในระบะทศวรรษที่ 1980S นั้นการว่างงานมีเพียง 2.6% ถึง 3.2% และมักเป็นการว่างงานชั่วคราว และจะเห็นได้ว่าในช่วงนั้นสิงคโปร์ยินยอมให้แรงงานต่างชาติเข้ามาทำงานในสิงคโปร์ เพื่อลดปัญหาการขาดแคลนแรงงาน แม้ปัญหาการว่างงานจะไม่รุนแรง แต่ในช่วงทศวรรษที่ 1950S มักมีปัญหาแรงงานเสมอ เช่น เรื่องค่าจ้าง สภาพการทำงาน ฯลฯ ในช่วงปี ค.ศ.1957 มีการนัดหยุดงานถึง 27 ครั้ง ก่อให้เกิดความสูญเสียการทำงานมากมาย ในปี ค.ศ.1960 ปัญหาข้อพิพาทแรงงานยังเกิดขึ้นมาก แต่ความสูญเสียในการทำงานน้อยลงมาก

อย่างไรก็ตามเมื่อมีการแยกทางกันเดินอย่างเป็นทางการระหว่าง PAP กับพรรคคอมมิวนิสต์แล้ว พรรคคอมมิวนิสต์พยายามใช้การนัดหยุดงานเป็นเครื่องมือทางการเมือง ในปี ค.ศ.1961 การนัดหยุดงานมีมากและส่งผลให้เกิดความสูญเสียของการทำงานมากถึง 410,889 วัน ทำการโดยรวม นับเป็นความสูญเสียที่สูงสูดนับแต่พรรค PAP เข้ามาบริหารบ้านเมือง แต่ในที่สุด

รัฐบาลสามารถคุมสถานการณ์ได้ และบรรยากาศการลงทุนดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรัฐบาลออกกฎหมายเกี่ยวกับการจ้างงานและแรงงานสัมพันธ์ในปี ค.ศ.1968 และนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1979 การนัดหยุดงานไม่ปรากฏในสิงคโปร์อีกและข้อโต้แย้งต่าง ๆ ของแรงงานมัก จะระงับได้ภายในเวลาอันรวดเร็วโดยการช่วยไกล่เกลี่ยของเจ้าหน้าที่รัฐบาล

กล่าวได้ว่าความสัมพันธ์อันดีของนายจ้างและแรงงาน ตลอดจนความมีเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศ เป็นแรงดึงดูดใจที่สำคัญสำหรับนักลงทุนจากต่างประเทศ ในปี ค.ศ. 1962 การลงทุนจากต่างประเทศประมาณ 48.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐ แต่ในปี ค.ศ. 1983 ตัวเลขดังกล่าวเพิ่มเป็น 1.8 พันล้านเหรียญสหรัฐ ผู้เข้ามาลงทุนมีทั้งสหรัฐ ญี่ปุ่น ซึ่งส่วนมากจะลงทุนในสาขาอิเล็กทรอนิกส์ หรืออุตสาหกรรมเกี่ยวพันกับคอมพิวเตอร์ เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าสิงคโปร์มีทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมไปสู่อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูงและมีความเกี่ยวพันกับบริษัทข้ามชาติเป็นอย่างมาก

เศรษฐกิจรายสาขา

สิงคโปร์มีความเติบโตทางเศรษฐกิจและโครงสร้างเปลี่ยนมาเป็นภาคอุตสาหกรรมมากขึ้น บทบาททางเศรษฐกิจของสาขาบริการซึ่งอยู่ในอัตราประมาณ 75% ของ GDP ในปี ค.ศ.1960 ลดลงเหลือประมาณ 60% ในปี ค.ศ.1983 (Lee Soo Ann,1984) กล่าวได้ว่าอัตราความเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศสิงคโปร์สูงกว่าอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจโลกโดยเฉลี่ยดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1

อัตราความเจริญเติบโตเฉลี่ยของสิงคโปร์

ปี	อัตราความเติบโต
1960 - 1965	5.7% (เป็นช่วงความเจริญเติบโต)
1966 - 1973	12.3% (เป็นช่วงความเจริญเติบโตเร็ว)
1974 -. 1977	6.4% (เป็นช่วงความเจริญเติบโตช้า)
1978 - 1983	8.8% (เป็นช่วงความเจริญเติบโตปานกลาง)

ที่มา: Lee Soo Ann, 1984, p.14.

ในด้านการผลิตสาขาเกษตรนั้น เนื่องจากภูมิประเทศของสิงคโปร์เป็นเพียงเกาะเล็กๆ เท่านั้น ยังผลให้การผลิตสาขาดังกล่าวไม่มีบทบาทเท่าใดนัก ในปี ค.ศ.1960 สาขาเกษตร (กลีกรวม ประมง อื่น ๆ) เป็นสัดส่วนเพียง 4.5% ของผลผลิตทั้งหมด และลดลงเหลือเพียง 1.6% ในปี ค.ศ. 1983 ส่วนสาขาการผลิตขั้นทุติยภูมิ (อุตสาหกรรม หัตถกรรม สาธารณูปโภค การก่อสร้าง) เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว โดยสัดส่วนของผลผลิตในสาขาดังกล่าวนี้ในผลผลิตรวมของประเทศ ณ ปี ค.ศ.1960ประมาณ 19.4% แต่ในปี ค.ศ.1981 เติบโตด้วยอัตราส่วน 32.1% ส่วนการผลิตขั้นทุติยภูมิ หรือบริการนั้นประกอบไปด้วย การค้า การคมนาคมขนส่ง การเงินการธนาคาร และบริการอื่น ๆ ในด้านของรายได้ต่อหัวนั้นประเทศสิงคโปร์มีรายได้สูงเป็นลำดับที่ 31 จากจำนวน 125 ประเทศ ในปี ค.ศ.1979 (IBRD,1981) ในช่วงปี ค.ศ.1960-ต้นทศวรรษที่ 1980S นั้นเป็นช่วงที่ประเทศสิงคโปร์ได้ผ่านการผันแปรต่าง ๆ ทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศรวมไปกับประเทศอื่น ๆ ในโลก โดยประสบทั้งความสำเร็จ (เศรษฐกิจ) และความล้มเหลว (การรวมกับมาเลเซีย) อย่างไรก็ตามในด้านเศรษฐกิจนั้น ความเติบโตอย่างรวดเร็วในช่วงปี ค.ศ.1966-1973 เป็นผลมาจากการที่สิงคโปร์เป็นอิสระอย่างเต็มที่และหาช่องทางเข้าร่วมกิจกรรมทางเศรษฐกิจในเวทีโลกได้โดยอิสระ นอกจากนั้นเป็นเพราะเศรษฐกิจโลกในช่วงปลายทศวรรษ 1960 S-ต้นทศวรรษที่ 1970S นั้นกำลังขยายตัวมาก เป็นเหตุให้การค้าขายระหว่างประเทศมีอัตราสูงซึ่งเป็นโอกาสเหมาะที่ประเทศสิงคโปร์จะคว้าโอกาสนี้เข้าทำการค้าในเวทีโลกอย่างกว้างขวางขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขยายตัวของความต้องการในสินค้าอุตสาหกรรมของโลก มีผลให้การขยายตัวในการผลิตสาขาอุตสาหกรรมของสิงคโปร์ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว แม้ในบางช่วงสิงคโปร์จะประสบกับปัญหาการหดตัวของตลาดโลก เช่น ในช่วงวิกฤตการณ์น้ำมัน (ในทศวรรษที่ 1970S) แต่กลับฟื้นตัวได้รวดเร็ว

นอกจากสถานะโลกเปิดโอกาสให้สิงคโปร์พัฒนาเศรษฐกิจได้อย่างดีแล้ว ยังปรากฏว่า มีปัจจัยอื่นสนับสนุนอีก เช่น ระดับเงินเฟ้อต่ำ ทรัพยากรมนุษย์มีคุณภาพ การมีผู้นำที่สามารถ รวมทั้งการปรับเปลี่ยนนโยบายได้อย่างทันการณ์ ซึ่งพอจะกล่าวได้ดังนี้

โครงสร้างอุตสาหกรรมและผลกระทบของเงินเฟ้อ

ประเทศสิงคโปร์มีความสามารถในการรักษาเสถียรภาพของราคาได้เป็นอย่างดี จนกล่าวได้ว่าเป็นประเทศที่มีความเติบโตสูงรวมไปกับความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ อัตราเงินเฟ้อของประเทศสิงคโปร์ค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

ตารางที่ 2
อัตราเงินเฟ้อ

ปี ค.ศ.	1960 - 70	1970 - 80
สิงคโปร์	1.1	5.1
ประเทศที่มีรายได้ระดับกลาง	2.7	3.2
ประเทศที่มีรายได้ต่ำ	3.2	11.2
ประเทศที่มีรายได้สูง	-	18.4

ที่มา: World Development Report, 1982.

ในปี ค.ศ.1970-1980 นั้นเนื่องจากราคาน้ำมันเพิ่มถึง 4 เท่าตัว ยังผลให้ภาวะเงินเฟ้อค่อนข้างรุนแรงทั่วโลก ซึ่งนอกจากจะยังผลให้ราคาสินค้าสูงขึ้นมากแล้ว ยังส่งผลให้อัตราความเจริญเติบโตแท้จริงของผลผลิตรวมลดลงด้วย แต่กระนั้นรัฐบาลยังคงพยายามให้ความเติบโตทางอุตสาหกรรมของประเทศขยายตัวเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ หากพิจารณาโครงสร้างเศรษฐกิจของสิงคโปร์นั้นจะประกอบไปด้วย อุตสาหกรรม การค้า การคมนาคมขนส่ง และการก่อสร้าง และการบริการทางการเงินและธุรกิจต่าง ๆ และสาขาบริการทางการเงินซึ่งขยายตัวมาจาก 11.5% ของ GDP ในปี ค.ศ.1960 เป็น 31.6% ในปี ค.ศ.1982 ซึ่งให้เห็นว่าประเทศสิงคโปร์เปลี่ยนจากการเป็นศูนย์กลางถ่ายเทสินค้าเป็นการถ่ายเทบริการที่ไม่ต้องมีตัวสินค้า สาขาการค้าขายแม้จะยังเป็นสาขาที่สำคัญแต่มีแนวโน้มที่จะลดความสำคัญลงเรื่อย ๆ

ทรัพยากร

ทรัพยากรที่สำคัญของประเทศสิงคโปร์คือทรัพยากรมนุษย์ กำลังแรงงานในปี ค.ศ. 1957 มีประมาณ 455,000 คน แต่ในปี ค.ศ.1982 ประมาณ 1,122,000 คน การเพิ่มของกำลังแรงงานเกิดในช่วงทศวรรษที่ 1970s ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการเข้ามามีบทบาทในตลาดแรงงานของสตรี ซึ่งในปี ค.ศ.1970 นั้นมีแรงงานสตรีเพียง 29.5% (199,000 คน) ของตลาดแรงงานทั้งหมด แต่ในปี ค.ศ.1982 สตรีมีบทบาทถึง 45.2% (414,000 คน) ปัจจัยอีกประการ คือ ประชากรที่เกิดในช่วงทศ

วรรษที่ 1950S อยู่ในวัยที่จะเข้าตลาดแรงงานเป็นจำนวนมาก นอกจากนั้นการขอมให้มีการอพยพเข้าประเทศมีผลให้แรงงานจากประเทศเพื่อนบ้านอพยพเข้ามาโดยผ่านการคัดเลือกของผู้ประกอบการในสาขาอุตสาหกรรมของประเทศ

แม้แรงงานจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว แต่ปัจจัยที่สำคัญมากอีกประการคือ การปรับเปลี่ยนนโยบายของรัฐบาลในปี ค.ศ.1979 ให้หันไปเร่งขยายตัวของอุตสาหกรรมที่มีผลิตภาพการผลิตสูง เพื่อประหยัดแรงงานเนื่องมาจากอุป-ทานที่จำกัดของปัจจัยนี้ ในการปรับกลยุทธนั้นรัฐบาลได้ขอมให้มีการเพิ่มค่าแรงอย่างมหาศาลระหว่าง ปี ค.ศ. 1979-1982 เพื่อเป็นการจูงใจให้นายจ้างหันมาใช้ปัจจัยทุนในการผลิตให้มากขึ้นให้มีการใช้แรงงานต่างประเทศลดลง และวางแผนที่จะใช้แรงงานพื้นเมืองของสิงคโปร์เท่านั้นในปี ค.ศ.1992 (ยังไม่สำเร็จ)

ในระยะแรก ๆ ของการพัฒนาประเทศนั้น การเพิ่มขึ้นของแรงงานเป็นจักรกลตัวสำคัญที่ช่วยให้ความเติบโตในสาขาอุตสาหกรรมเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว สิงคโปร์ประสบปัญหาของการว่างงานเช่นเดียวกับประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ดังนั้นรัฐบาลจะต้องสร้างโอกาสการมีงานทำให้กับประชากร ซึ่งพรรค PAP เมื่อเข้ารับหน้าที่ในปี ค.ศ.1959 ได้เริ่มต้นการพัฒนาอุตสาหกรรม [ที่จริงประเทศไทยเริ่มการพัฒนาอุตสาหกรรมในระยะใกล้เคียงกับสิงคโปร์] และในปี ค.ศ.1967 ที่นโยบายของพรรคเริ่มส่งผลต่อการจ้างงานเพิ่มอย่างเห็นได้ชัด ในปี ค.ศ.1973 ซึ่งเป็นปีที่การเจริญเติบโตของเศรษฐกิจเกินกว่า 10% นั้น มีการจ้างงานเพิ่มถึง 50,000 ตำแหน่ง อาจถือได้ว่าสิงคโปร์ได้เข้ามาถึงจุดที่มีการจ้างงานเต็มที่ (Lee Soo Ann,p.18) การเข้ามาทำงานของแรงงานสตรีในภาคอุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมทอผ้า อิเล็กทรอนิกส์ มีจำนวนมากมาย

นอกจากปัจจัยแรงงานและนโยบายรัฐบาลแล้ว ปัจจัยที่สำคัญอีกประการคือ สภาพภูมิศาสตร์ นั่นคือ สิงคโปร์เป็นเมืองท่าเสรีมาแต่ต้น โดยมีที่ตั้งของประเทศอยู่ในทำเลที่เหมาะสม นอกจากนั้นความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจกลุ่มมาลาโยมีส่วนสำคัญต่อความเติบโตของเศรษฐกิจประเทศสิงคโปร์ ซึ่งทำหน้าที่จัดหาสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งบริการที่กลุ่มต้องการ (คนกลาง) กลยุทธ์ที่สำคัญหลังการเป็นอิสระคือ ความพยายามจัดการให้ประเทศสิงคโปร์เป็นเสมือนเมืองของชาวโลก ทุกคนมากกว่าเป็นเพียงประเทศอิสระ นั่นคือมีความสะดวกทั้งการค้าขาย การเข้า-ออก การลงทุน ฯลฯ ดังนั้นนโยบายที่รัฐบาลจัดทำให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายนี้คือ การลงทุนด้านความสะดวกขั้นพื้นฐานเป็นจำนวนมาก รวมทั้งการปรับปรุงคุณภาพการคมนาคมขนส่ง การสื่อสารที่จะส่งผลให้การติดต่อทั่วโลกเป็นไปได้โดยสะดวก รัฐบาลได้จัดความสะดวกด้านการเงินอีกด้วย เช่น การจัด

ตั้งตลาดกลางสำหรับเงินของกลุ่มเอเชีย (The Asian dollar market) ในปี ค.ศ.1968 โดยการชักจูงให้สถาบันการเงินจากต่างประเทศเข้ามา รวมทั้งการจัดการบริการบัญชีนอกประเทศให้กับธุรกิจ แรงจูงใจด้านภาษีอากรแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่งออกและผู้ส่งออกเป็นกลยุทธ์อีกประการที่รัฐบาลนำมาใช้ นอกจากนั้นการลดภาษีให้กับธุรกิจทำการกู้ยืมนอกประเทศ (off-shore loans) นั้นเป็นอีกปัจจัยที่ทำให้บริการด้านธุรกิจการเงินขยายตัวมาก การขยายตัวได้อย่างดีของธุรกิจสาขาต่าง ๆ รวมทั้งสาขาการเงินนั้นเป็นผลมาจากการพัฒนาทางด้านการสื่อสารและคมนาคมขนส่งที่สนับสนุนให้การดำเนินงานสาขาอื่น ๆ ดำเนินไปได้ด้วยดี การต่อโทรศัพท์โดยตรงระหว่างคนในประเทศกับต่างประเทศ (ที่เกิดขึ้นนานแล้ว) ในประเทศสิงคโปร์ช่วยให้ธุรกิจดำเนินงานไปได้โดยสะดวก [ในประเทศไทยเพิ่งทำได้ไม่นานนัก สาเหตุอาจเป็นเพราะการผูกขาดของรัฐวิสาหกิจ]

สิงคโปร์ทำการพัฒนาทั้งกายภาพ เช่น การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ รวมไปถึงการพัฒนาคุณภาพทรัพยากรมนุษย์ (การศึกษา ความเป็นอยู่ ฯลฯ) ดำเนินควบคู่กันตลอดเวลา รัฐบาลตั้งคณะกรรมการเพื่อการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ โดยดึงดูดใจนักลงทุนจากต่างประเทศเข้ามา ในขณะเดียวกันมีการตั้งคณะกรรมการพัฒนาที่อยู่อาศัยเพื่อให้เกิดความแน่นอนว่าแรงงานมีที่อยู่อาศัย การสร้างที่อยู่อาศัยให้กับแรงงานในเขตที่เป็นนิคมอุตสาหกรรมย่อมเป็นการประกันว่าผู้ประกอบการชาวต่างประเทศจะสามารถหาแรงงานได้ในอัตราค่าจ้างที่เหมาะสม อนึ่งการที่คนงานมีบ้านอยู่อาศัยในราคาพอสมควรย่อมทำให้แรงกดดันด้านค่าจ้างมีไม่มากนัก และจะเห็นได้ว่าแรงงานสิงคโปร์เป็นเจ้าของที่อยู่อาศัยมากขึ้น

จะเห็นได้ว่าการลงทุนในกิจกรรมสาธารณะขยายตัวดีมากดังตารางที่ 3 ซึ่งการลงทุนส่วนใหญ่อยู่ในรูปของการก่อสร้างและงานอื่น ๆ ซึ่งริเริ่มโดยรัฐบาล เช่น การก่อสร้างที่อยู่อาศัย หรือการสร้างถนน ท่อระบายน้ำ ฯลฯ ซึ่งผลที่ตามมาคือ การลงทุนจากเอกชนทั้งในและต่างประเทศ

ตารางที่ 3

การลงทุนระหว่างปี ค.ศ.1960-1983

ปี	การลงทุน (\$ ล้าน)	สัดส่วนของการลงทุนใน GDP
1960	245.0	11.3
1965	647.0	21.9
1966	729.4	21.9
1973	4,000.0	39.2
1974	5,592.0	44.6
1977	5,624.0	35.2
1978	6,678.0	37.6
1983	15,865.0	45.1

ตารางที่ 4

GDP และสัดส่วน (%) ของการใช้จ่ายการลงทุนใน GDP ณ ราคาตลาด

ปี	GDP (1968 ปีฐาน)	การบริโภค ของเอกชน	การใช้จ่าย ของรัฐบาล	การลงทุน	การนำเข้าสุทธิ
1960	2,122	89.4	7.5	11.3	-14.0
1965	2,780	79.2	10.4	21.9	+12.0
1966	3,075	76.7	10.6	21.9	-8.2
1973	7,247	62.1	11.0	39.2	-10.2
1974	7,737	61.1	10.4	44.6	-16.3
1977	9,290	58.0	10.7	36.2	-2.7
1978	10,089	57.2	11.1	37.6	-5.1
1982	14,218	48.9	11.2	45.1	-5.1

ที่มา: ดัดแปลงจากตารางของ Lee Soo Am, 1984.

จากตารางที่ 4 นั้นจะเห็นได้ว่าลักษณะนิสัยของชาวสิงคโปร์คือ การอดออมเพื่อลงทุน แม้เศรษฐกิจจะรุ่งเรืองขึ้นและรายได้ของประชากรจะสูงขึ้น แต่การใช้จ่ายเพื่อบริโภคอุปโภคกลับมี

แนวโน้มลดลงโดยตลอด ในขณะที่การลงทุนของประเทศนี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เช่น ในปีค.ศ. 1960 การใช้จ่ายเพื่อการบริโภคของประชากรอยู่ในอัตรา 89.4% ของ GDP แต่ในปี ค.ศ.1982 ลดเหลือเพียง 48.9% [ลองเปรียบเทียบกับประเทศไทย] การใช้จ่ายของรัฐบาลแม้จะมีเพิ่มขึ้นแต่มีใช้อัตรา ก้าวกระโดด ส่วนการลงทุนกลับเป็นไปในลักษณะตรงข้ามคือ ในปี ค.ศ.1960 อัตราการลงทุนคิด เป็นร้อยละ 11.3 ของ GDP แต่ในปี ค.ศ.1982 การลงทุนเพิ่มเป็น 45% ของ GDP

ลักษณะดังกล่าวนี้นอกจากความอดออมของพลเมืองแล้ว ยังเป็นเพราะรัฐบาลสามารถ รักษาอัตราเงินเฟ้อมิให้สูงจนเกินสมควร นอกจากนั้นอัตราดอกเบี้ยเงินออมสูงแล้วยังมีการออม โดยบังคับอีกด้วย โดยการหักจากค่าจ้างและเก็บออมไว้ในกองทุนสำรอง (Central Provident Fund) ซึ่งในช่วงที่เศรษฐกิจรุ่งเรืองมาก ๆ นั้น เงินสำรองที่หักจากค่าจ้างจะได้มากขึ้น และในช่วง หลัง ๆ เงินดังกล่าวได้มาจากลูกจ้างและฝ่ายนายจ้างด้วยการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเงินกองทุนทำโดยคำแนะนำของสภาค่าจ้าง (National Wage Council)

ในประเด็นเกี่ยวกับสัดส่วนรายได้ส่วนบุคคลนั้น จะเห็นได้ว่าสัดส่วนของรายได้ของ บุคคลในภาคการผลิตต่าง ๆ ใน GDP เทียบเป็นร้อยละของ GDP มีการเปลี่ยนแปลงไป นั่นคือสัดส่วน รายได้ของผู้ที่ทำงานในภาคอุตสาหกรรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่ภาคการค้าและบริการมีแนวโน้มลดลง

ตารางที่ 5

ส่วนแบ่งรายได้บุคคลและสัดส่วนของรายได้บุคคลต่อ GDP

ณ ราคาทุน แยกตามประเภทอุตสาหกรรม

ประเภทอุตสาหกรรม	ส่วนแบ่งรายได้		สัดส่วนของรายได้ส่วนบุคคล ใน GDP	
	ปี 1960	1975	1960	1975
สินค้าขั้นปฐม	2.0	2.4	0.28	0.35
อุตสาหกรรม	15.9	23.7	0.52	0.32
การก่อสร้าง	4.4	4.2	0.38	0.16
สาธารณูปโภค คมนาคมขนส่ง และสื่อสาร	11.5	3.3	0.43	0.31
การพาณิชย์ กรรมและบริการ	66.2	56.3	0.55	0.32
รวม	100	100	0.52	0.32

ที่มา: Lee Soo Am

อย่างไรก็ตามความเจริญเติบโตหรือการพัฒนาเศรษฐกิจของสิงคโปร์ในช่วงกว่าสองทศวรรษที่ผ่านมาได้นำมาสู่การกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกันมากขึ้นอย่างเด่นชัด “ราว” (Rao and Ramakrishnam, 1976, p.121) อธิบายว่าผลตอบแทนจากความเติบโตทางเศรษฐกิจตกไปสู่มือผู้เป็นเจ้าของทุน ที่ดิน ฯลฯ มากกว่าผู้เป็นเจ้าของแรงงาน และจากค่าจ้างที่ไม่สูงมากของคนงานระดับล่างย่อมเป็นที่แน่นอนว่าการออมทำไม่ได้มากนัก แต่บรรดาธุรกิจต่าง ๆ ทำการออมโดยสมัครใจ เพราะรัฐบาลให้ความช่วยเหลือมากมาย และการทำธุรกิจค่อนข้างเสรี ดังนั้นผู้ทำธุรกิจจึงค่อนข้างจะแน่ใจได้ว่าเงินออมมีหนทางที่จะนำมาทำประโยชน์ได้ง่าย นอกจากนั้นการไหลเข้าออกหรือการเคลื่อนย้ายเงินทุนโดยสะดวกนั้นย่อมเป็นแรงจูงใจให้บริษัทห้างร้านทำการออมมากขึ้น สิงคโปร์ไม่มีการควบคุมอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา และในขณะเดียวกันค่าของเงินตราสกุลสิงคโปร์ค่อนข้างจะมีเสถียรภาพในสายตาของตลาดโลก จะเห็นได้ว่านักธุรกิจสิงคโปร์ทำการลงทุนต่างประเทศไม่

น้อย แต่อย่างไรก็ตามในช่วงปี ค.ศ.1966-82 รายได้ของชาวต่างชาติและบริษัทต่างชาติที่อยู่ในสิงคโปร์นั้นสูงกว่ารายได้ของชาวสิงคโปร์ที่อาศัย ในประเทศ ดังนั้นความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นนั้นชาวต่างชาติน่าจะดึงดวงผลประโยชน์กลับไปได้มาก [ของประเทศไทยเป็นอย่างไรบ้าง]โดยพิจารณาจาก GDP และ GNP และในช่วงที่อัตราการเติบโตค่อนข้างชลดตัวนั้น ชาวต่างประเทศที่พำนักอยู่ในสิงคโปร์มีส่วนแบ่งใน GDP ถึง 27% ตามความเห็นของ ลี ซู อัน นั้นการออมของแรงงาน จะโดยเต็มใจหรือโดยบังคับก็ตาม รวมทั้งการออมของรัฐบาล (Surplus budget) ตลอดจนการเป็นระบบเศรษฐกิจเปิดกลับทำให้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจอยู่กับนักลงทุนต่างประเทศ นอกจากนั้นเขายังเห็นว่าและเขาเห็นว่าโดยรวมแล้วประเทศสิงคโปร์ยังมีการอุปโภคบริโภคที่เกินฐานะตนเอง (Lee Soo Ann,1984,p.23) อีกด้วย [แต่ต้องไม่ลืมว่าการบริโภคสินค้าจากต่างประเทศอาจเป็นชาวต่างประเทศบริโภคมิใช่ชาวพื้นเมือง ดังนั้นต้องดูทั้งสองด้าน มิฉะนั้นการกล่าวข้างต้นจะกลายเป็นความลำเอียงในการวิเคราะห์]

ทรัพยากรจากต่างประเทศและการค้าในระดับโลก

จากสถานการณ์ที่มีการนำสินค้าเข้ามามากกว่าสินค้าออกซึ่งแสดงว่ามีอุปทานสินค้าจากต่างประเทศเข้ามาสนองดีมานด์ในประเทศส่วนหนึ่ง แต่ขณะเดียวกันถ้ามีทรัพยากรจากต่างประเทศหลังไหลเข้ามามาก ซึ่งส่งผลให้สำรองเงินตราต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นแม้จะมีการนำสินค้าเข้ามา แต่ประเทศมิได้มีปัญหาด้านดุลการชำระเงิน การหลังไหลเข้ามาของเงินทุนจากต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นรูปการซื้อหลักทรัพย์ เงินฝาก หรือการลงทุน แท้จริงล้วนเป็นผลมาจากความมีเสถียรภาพและอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจสิงคโปร์ ซึ่งลักษณะดังกล่าวค่อนข้างจะเป็นหลักประกันผลตอบแทนของผู้ลงทุนได้ดี ในขณะที่เดียวกันจะเห็นได้ว่าภูมิประเทศของสิงคโปร์เหมาะแก่การค้าขาย การติดต่อกับต่างประเทศ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการพึ่งพาทรัพยากรหรือการค้ากับต่างประเทศ ล้วนแต่จะทำให้สิงคโปร์ต้องพึ่งพาทลาดโลกมากขึ้น

ทรัพยากรหรือเงินทุนจากต่างประเทศมักเข้ามาในรูปของบริษัทข้ามชาติหรือทางสถาบันการเงิน และรัฐบาลสิงคโปร์ได้พยายามผันทุนเหล่านี้เพื่อให้เกิดความเจริญเติบโตทางอุตสาหกรรม และเพื่อเตรียมสิงคโปร์ให้พร้อมที่จะมีบทบาทในเวทีโลก สิงคโปร์พยายามจะย้ายตลาดการค้าจากประเทศเพื่อนบ้านไปสู่ภูมิภาคอื่น เช่น เอเชียตะวันตก เอเชียเหนือ (เช่น ญี่ปุ่น) อเมริกาเหนือ ซึ่งการเพิ่มของการค้าในภูมิภาคอื่นมักเป็นเพราะการที่ประเทศในภูมิภาคนั้น ๆ เข้ามาลงทุนในสิงคโปร์เป็นจำนวนมากด้วย นอกจากนั้นสิงคโปร์ยังทำการค้ากับกลุ่มลาติน อเมริกา การค้ากับ

กลุ่มเอเชียได้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเช่นกัน [แสดงหรือไม่ว่าความตกลงที่จะร่วมมือกันในกลุ่มสมาชิกอาเซียน (ASEAN) ที่จะทำการค้าขายระหว่างกันให้มากขึ้นยากที่จะประสบความสำเร็จ เราควรลองสังเกตพฤติกรรมของประเทศสิงคโปร์ให้ดี] การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการค้าของสิงคโปร์อาจเป็นเพราะสิงคโปร์นั้นหันมาเน้นการผลิตอุตสาหกรรมซึ่งต้องการตลาดใหญ่ ๆ เพิ่มขึ้น ขณะเดียวกันอุตสาหกรรมการกลั่นน้ำมันของสิงคโปร์ก็ต้องการอุปทานวัตถุดิบมากขึ้น ดังนั้นการพึ่งพาจากอินโดนีเซียแหล่งเดียวย่อมไม่เพียงพอในตารางที่ 6 จะเห็นการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการส่งออก

ตารางที่ 6

โครงสร้างการส่งออก (\$ ล้าน)

ประเภท	ปี ค.ศ.1969	ปี 1974	ปี 1982
อาหาร	89.4	252.8	449.5
เครื่องคัมและยาสูบ	12.2	18.0	134.14
วัตถุดิบ (ไม่รวมยางแผ่นและไม้แปรรูป)	35.1	45.9	125.3
พลังงาน	900.4	3,562.6	13,486.5
ปศุสัตว์และน้ำมันพืช	23.3	66.8	482.6
เคมีภัณฑ์	43.6	583.4	690.7
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	140.6	462.54	1,214.4
เครื่องมือเครื่องจักรการคมนาคมขนส่ง	81.6	1,025.5	6,961.0
อุตสาหกรรมอื่น ๆ	109.1	621.6	1,907.2
การแลกเปลี่ยนอื่น ๆ	234.2	874.54	3,346.5
รวม	1,675.5	8,413.6	29,157.8

ที่มา: Development of Statistics, Economic and Social Statistic Singapore, 1960-82.

ในสาขาอุตสาหกรรมนั้นมีการลงทุนในอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องคัมมากขึ้น เช่นเดียวกับการลงทุนในผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม โลหะพื้นฐานและผลิตภัณฑ์โลหะอื่น ๆ เครื่องมือเครื่องจักร เครื่องจักรไฟฟ้า ฯลฯ

วิวัฒนาการของนโยบายอุตสาหกรรมและการค้าของสิงคโปร์

การเปลี่ยนแปลงของรูปแบบการผลิตและการเปลี่ยนประเทศคู่ค้านั้นเป็นผลมาจากนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐบาล จะเห็นได้ว่าแต่เดิมในช่วงทศวรรษที่ 1960s สินค้าส่งออก

ของสิงคโปร์ยังเป็นเพียงสินค้าที่นำเข้ามาเพื่อส่งออก (re-export) เสียเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งแสดงว่าในขณะนั้นเศรษฐกิจของสิงคโปร์อิงอยู่กับการเป็นศูนย์กลางการค้า มูลค่าทางการค้าผ่านประมาณ 18% ของ GDP ในปี ค.ศ.1968 (Tan and Ow,1982) นอกจากนั้นการใช้จ่ายทางการทหารของอังกฤษก็เป็นส่วนประกอบสำคัญของ GDP ในขณะนั้นการว่างงานมีอัตราสูง เนื่องจากอัตราการเพิ่มของประชากรขณะนั้นประมาณ 3.2% และมีชาวต่างชาติอพยพเข้ามาอีกด้วยในทศวรรษที่ 1960S หลายประเทศในภูมิภาคแถบนี้เริ่มทำอุตสาหกรรมขั้นต้น โดยใช้วัตถุดิบที่ตนผลิตได้สำหรับประเทศสิงคโปร์นั้นเมื่อ PAP ขึ้นบริหารประเทศได้วางนโยบายที่จะเบนเข็มประเทศไปเป็นอุตสาหกรรม โดยพรรคได้ชี้จุดอ่อนจุดแข็งของประเทศหลายประการ จุดแข็งคือ พลเมืองมีลักษณะนิสัยทำงานหนัก มีทรัพยากรสมบูรณ์ (คน) ประชาชนมีลักษณะเป็นผู้ประกอบการประเทศอยู่ในทำเลดีและการติดต่อทางทะเลดีมาก มีการสะสมทุนโดยหน่วยธุรกิจและรัฐบาล และเงินมีตลาดใหญ่พอควรในภูมิภาคนี้ แต่จุดอ่อนซึ่งอาจเป็นอุปสรรคการทำอุตสาหกรรม เช่น ไม้ อาจใช้ประโยชน์จากตลาดสหพันธรัฐมลายาได้ มีบุคลากรประเภทช่าง ผู้จัดการ หัวหน้าช่าง และแรงงานที่มีทักษะไม่เพียงพอ และผู้ประกอบการที่มีอยู่นั้นยังไม่เป็นนักการค้าเพียงพอ อย่างไรก็ตาม PAP เลือกรการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อแก้ไขปัญหาการว่างงาน โดยคาดว่าภาคอุตสาหกรรมจะสร้างงานใหม่ได้ถึง 98,000 ตำแหน่ง แต่ในปี ค.ศ.1960 มีการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมได้เพียง 27,000 คน หรือเพียง 7.5% ของแรงงาน

นโยบายอุตสาหกรรมของรัฐบาลนั้นรัฐบาลจัดทำดังนี้

- 1) จัดเตรียมปัจจัยขั้นพื้นฐาน เช่น ท่าเรือ นิคมอุตสาหกรรม การสื่อสาร การเงิน การขนส่ง
- 2) วางนโยบายที่จะดึงดูดนักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนโดยจัดการให้มีบรรยากาศที่ดีในการลงทุน โดยใช้นโยบายภาษี และการลดขั้นตอนที่ยุ่งยากทางราชการ
- 3) ระบบการศึกษานั้นมุ่งให้เตรียมผู้ประกอบการอาชีพอิสระ ทักษะทางช่างและการจัดการที่จำเป็นสำหรับภาคอุตสาหกรรม
- 4) รัฐบาลจะเข้าทำการลงทุนโดยตรง หรือร่วมลงทุนในอุตสาหกรรมหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม
- 5) รัฐบาลต้องปรับปรุงบรรยากาศการลงทุนโดยพยายามให้มีเสถียรภาพในตลาด แรงงาน
- 6) นโยบายการค้าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างเด่นชัด